

Arrest

nr. 232 323 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2019.

1.3. Op 10 mei 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Palestijn te zijn van Arabische origine, geboren op 27 januari 1981 te Khan Younes, Gaza. Uw familie is geregistreerd bij UNWRA. U heeft drie zussen en twee broers. U huwde op 18 maart 2006 met uw vrouw, L.(...) S.(...) O.(...) a.(...) A.(...). Jullie kregen vier kinderen, H.(...), J.(...), H.(...) en J.(...). Het huis waar jullie woonden, is eigendom van uw moeder. Na uw vertrek uit Gaza, bleven uw vrouw en kinderen in jullie huis wonen. Na uw vertrek bouwden uw twee broers elk een eigen verdieping op dat huis. Uw moeder woont bij uw broers.

In 2002 richtte u een eigen schoenenzaak op met twee winkels op de markt van Khan Younes. U kocht uw producten in Egypte aan en importeerde hen via de tunnels naar Gaza. In 2009 kende u een probleem met de tunnelcommissie. U diende aan de douane een belasting van 500 dollar te betalen. Omdat u hen zei later te zullen betalen, werd u gedurende twee dagen opgesloten. U betaalde uiteindelijk 200 dollar onder de tafel waardoor het probleem opgelost geraakte. Enkele dagen later werd u andermaal aan de douane tegengehouden. De officiers geloofden immers niet dat u die 200 dollar reeds had betaald. Een officier die getuige was geweest van de eerdere betaling, M.(...) K.(...), getuigde dat u wel had betaald, waardoor u na 8 uur vrijgelaten werd.

In oktober 2010 kende u opnieuw problemen. Uw lading werd aan de Rafah grensovergang aan Egyptische kant geblokkeerd. Toen u de verantwoordelijke van de tunnel, A.(...) F.(...) S.(...) (of A.(...) S.(...) S.(...)), contacteerde, verwees hij u door naar de man die het bevel had gegeven uw lading te blokkeren, A.(...) M.(...) A.(...) H.(...), een verantwoordelijke binnen de tunnelcommissie. Toen u de volgende dag met hem ging spreken, beval hij u dat soort goederen niet meer te importeren gezien dit recht voorbehouden was aan een andere schoenenhandelaar, J.(...) B.(...). Als u de goederen alsnog zou proberen te importeren, dreigde A.(...) H.(...) drugs tussen uw lading te verbergen. U kende B.(...) omdat u tot 2007 uw goederen via hem aankocht. Hij had heel wat connecties bij Hamas en waste geld wit voor de partij. U had nooit eerder problemen met B.(...) gekend. Echter, het artikel in de bewuste lading betrof een soort schoen die door en voor B.(...) werd gecreëerd door zijn leverancier. Dat u dit specifieke artikel bij B.(...)s leverancier had aangekocht, kon voor hen niet door de beugel.

U nam contact op met A.(...) S.(...) en vroeg hem uw goederen toch stiekem via de tunnels te importeren. U wilde zich ervan vergewissen dat er geen drugs tussen uw goederen werd verborgen en verliet Gaza via de tunnel om uw lading te controleren. Alles bleek in orde. Toen u en enkele werknemers even later de goederen in de tunnel lieten zakken, werden jullie verrast door de Egyptische autoriteiten. U werd gearresteerd en bleef twee à drie maanden opgesloten. U werd ervan verdacht jongeren te rekruteren en hen te leren werken met de tunnels. In de chaos van de Arabische Lente die in januari 2011 uitbrak, kon u uit de gevangenis ontsnappen. Omdat u uw goederen en geld was kwijtgeraakt en omdat het als Palestijn moeilijk en onveilig was om vanuit Egypte naar Gaza te gaan, reisde u twee dagen na uw ontsnapping op illegale wijze door naar Libië.

Bij aankomst in Libië heeft u in een moment van frustratie berichten naar A.(...) H.(...) en B.(...) verzonden waarin u hen, hun vrouwen en kinderen beledigde. Ze antwoordden dat zij uw vrouw zouden verkrachten –hetgeen niet is gebeurd- en dat u niet moest durven naar Gaza terug te keren. U vreest sindsdien door A.(...) H.(...) te zullen worden vermoord in geval van terugkeer naar Gaza.

Wegens de algemene onveilige situatie in Libië reisde u uiteindelijk door naar Europa. Op 23 juli 2014 diende u in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in. Nadat uw verzoek geweigerd werd, reisde u naar België waar u op 10 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw schoenenzaak werd ondertussen door B.(...) overgenomen, hij betaalde er een minimumbedrag van 2000 dollar voor.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de originele geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen en uw originele UNWRA Family Registration Card neer. U legde daarnaast kopieën neer van volgende documenten: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte (een oude en een recentere kopie), de identiteitskaart van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vader, de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen, een bewijsstuk van uw beroep als schoenenhandelaar, foto's van uw zoon H.(...) en de beslissing tot verwerping van uw beroep door het Oostenrijkse grondwettelijk hof aangaande uw verzoek internationale bescherming in Oostenrijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie UNRWA Family Registration Card in groene map en notities persoonlijk onderhoud (CGVS), p. 4-5 en 14). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in het Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u een vrees vermoord te zullen worden door A.(...) H.(...) en zijn kompanen in geval van terugkeer naar Gaza (CGVS, p. 21-22). Na uw vertrek uit Gaza en uw ontsnapping uit de Egyptische gevangenis, zou u immers beledigende berichten verzonden hebben naar A.(...) H.(...) en de schoenenhandelaar, J.(...) B.(...). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u de Gazastrook niet heeft verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. In 2010 liet A.(...) H.(...) uw lading schoenen aan de grens met Egypte blokkeren omdat u een artikel wilde importeren dat exclusief voor schoenenhandelaar en Hamas-vertrouweling J.(...) B.(...) gemaakt was. Indien u de lading toch zou importeren, dreigde A.(...) H.(...) ermee drugs in uw lading te verstoppert. Omdat u de lading alsnog stiekem wilde importeren, ging u op eigen initiatief via de tunnels naar Egypte, waar u gearresteerd werd terwijl u de goederen Gaza aan het binnensmokkelen was (CGVS, p. 19). Dat u verboden werd één welbepaald artikel (een bepaald type schoen) in Gaza te importeren (CGVS, p. 21), kan echter niet worden beschouwd als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Indien u had besloten uw lading te laten voor wat het was, zou uw probleem immers opgehouden hebben te bestaan. Dat u zo een grote som geld zou verloren zijn door het verlies van uw goederen (CGVS, p. 22), betreft een louter financieel aspect en volstaat evenmin om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in uw hoofde.

U zou heden ten dage evenwel niet naar Gaza kunnen terugkeren uit vrees vermoord te worden door A.(...) H.(...). U zou hem immers in een moment van frustratie kort na uw aankomst in Libië enkele berichten verstuurd hebben waarin u hem, zijn vrouw en kinderen beledigde en waarin u stelde uw recht in eigen handen te zullen nemen eens terug in Gaza. Hij zou hierop geantwoord hebben dat u niet zou moeten durven terug te keren naar Gaza, dat u niet eens levend in Gaza zou aankomen en dat hij uw woorden niet zou vergeten (CGVS, p. 22-23). U kon echter niet hardmaken door deze berichten in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen. Zo kan u de berichten waarvan sprake allereerst niet voorleggen. U zou de berichten op een usb-stick geplaatst hebben maar zou deze niet meer terugvinden. Bovendien zou u ook uw gsm een week voor het persoonlijk onderhoud verloren zijn (CGVS, p. 23). Dat u zelf beledigende berichten zou hebben verstuurd, evenals dat A.(...) H.(...) u per bericht zou hebben bedreigd, zijn derhalve loutere beweringen uwentwege die u op geen enkele manier kunt aantonen. U kon de berichten voorts geenszins duidelijk plaatsen in de tijd. Aanvankelijk verklaarde u A.(...) H.(...) gehoord te hebben toen u net aankwam in Libië (januari 2011). Later verklaarde u dat dit in het midden van uw verblijf in Libië zou zijn geweest (CGVS, p. 22), vervolgens dan weer 20 dagen na uw aankomst in Libië (CGVS, p. 22), om tot slot te verklaren dat uw contact met A.(...) H.(...) in 2012 zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 23).

Ook al zouden u en A.(...) H.(...) deze berichten daadwerkelijk naar elkaar verstuurd hebben, niets wijst erop dat A.(...) H.(...) zijn dreigementen effectief zou uitvoeren. Hoewel u stelde dat het beledigen van vrouwen – hetgeen u in uw bericht zou hebben gedaan –, als een heel grote kwestie wordt aanzien in Gaza, heeft A.(...) H.(...) uw familie immers nooit lastig gevallen. Uw familie staat los van uw problemen, zo gaf u aan (CGVS, p. 21-22). Uw vrouw kon in 2012 bovendien zonder problemen in en uit Gaza om u in Libië te komen bezoeken (CGVS, p. 8 en 14). Nochtans zou kunnen worden verwacht dat A.(...) H.(...) uw familie op een of andere manier onder druk zou zetten derhalve u te raken. Daarnaast dateert het probleem met uw lading en uw vertrek uit Gaza van 9 jaar geleden. De berichten die u zou hebben verstuurd, dateren van minimum 7 jaar geleden. Dat A.(...) H.(...) en B.(...) nog steeds wrok jegens u zouden koesteren en hun dreigementen zouden uitvoeren, is opnieuw een loutere veronderstelling die u eens te meer niet kunt hardmaken.

Daarenboven blijkt B.(...) na uw vertrek uit Gaza uw schoenenzaak op reglementaire wijze te hebben overgenomen en uw familie 2000 dollar te hebben betaald, hetgeen ten zeerste doet twifelen aan de ernst van uw problemen met hem, en bij uitbreiding met A.(...) H.(...). Hoewel u stelde dat het door B.(...) betaalde bedrag ver onder de marktwaaarde van uw zaak lag, verklaarde u evenzeer dat de zaak veel schulden had, waardoor zelfs uw familie geen interesse had om de zaak over te nemen (CGVS, p. 17). Dat uw zaak in grote schulden zat, verklaart uiteraard gedeeltelijk het lage bedrag van B.(...). Dat B.(...) echter om het even welk bedrag zou hebben betaald om de zaak van zijn vijand over te nemen, is weinig aannemelijk in geval van een geloofwaardig verhaal. Zo beweerde u dat B.(...) een corrupt persoon was met veel invloed en connecties bij Hamas. Hij kon om het even wie laten gevangen nemen of een boete laten betalen, zo verklaarde u (CGVS, p. 20). Dat B.(...) volgens uw verklaringen een bedrag betaalde om aan de buitenwereld te laten zien dat hij een rechtvaardig persoon is (CGVS, p. 23), kon niet overtuigen. Dat hij trots aan u – een oppervlakkige kennis en niet-Hamaslid - vertelde over

de personen die hij om persoonlijke redenen in de gevangenis had laten opsluiten of een boete had laten betalen (CGVS, p. 23), valt immers niet te rijmen met de bewering dat hij als rechtvaardig persoon gepercipieerd wilde worden door de buitenwereld.

Gezien bovenstaande kon u niet aannemelijk maken bij een eventuele terugkeer naar Gaza vermoord te zullen worden door A.(...) H.(...) omwille van de berichten die u zou hebben gestuurd en bijgevolg een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou kennen.

De problemen die u eerder in Gaza heeft gekend, staan evenmin gelijk aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U zou in 2009 eenmaal gedurende 2 dagen vastgehouden zijn door de tunnelcommissie omdat u de belastingen voor de import van goederen niet onmiddellijk wilde betalen. Eens u het bedrag betaalde, werd u vrijgelaten. U werd enkele dagen later gedurende 8 uur vastgehouden. Dit bleek echter een misverstand te zijn: men dacht dat u de belasting nog niet had betaald. Eens dit opgehelderd was, werd u vrijgelaten (CGVS, p. 18-19). Na het betalen van uw belastingen (en na het ophelderen van het misverstand), was het probleem aldus opgelost. U bleek in dit geval aldus niet in ernstige onveiligheid te verkeren.

Dat u een vrees kent ten aanzien van Egypte, doet in se niet ter zake in de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf, de Gazastrook. Hoe dan ook, u zou in Egypte gearresteerd zijn nadat u en uw werknemers betrappt werden tijdens het smokkelen van uw goederen van Egypte naar Gaza via de illegale tunnels. U zou drie maanden opgesloten geweest zijn maar werd nooit veroordeeld en zou omwille van het uitbreken van de Arabische Lente vroegtijdig zijn kunnen ontsnappen. Dit betreffen aldus louter strafrechtelijke feiten en volstaan dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Dat u omwille van uw arrestatie en ontsnapping in Egypte op een zwarte lijst zou staan en derhalve niet via Egypte naar de Rafah grenspost zou kunnen reizen (CGVS, p. 21-22), kon verder niet overtuigen. Immers, gezien de celdeuren tijdens de Arabische Lente omwille van in brand gestoken matrassen geopend werden en u, samen met alle andere gevangenen, de gevangenis kon verlaten (CGVS, p. 9 en 20), kan bezwaarlijk van een ontsnapping gesproken worden. Daarenboven bracht de Arabische Lente een machtswissel met zich mee. Dat u op een zwarte lijst zou staan omwille van uw ontsnapping en eens in Egypte opnieuw gearresteerd zou worden, is aldus niet aannemelijk. Voor zover u verklaarde door de Egyptische autoriteiten ervan verdacht te worden Egyptische jongeren te rekruteren en te trainen voor het werken in de tunnels, dient vooreerst te worden bemerkt dat dit een loutere bewering uwentwege is die u op geen enkele manier staakt. Bovendien werd u tijdens het laden van schoenen in de tunnels betrappt, hetgeen ontegensprekelijk wijst op smokkel. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u van een totaal ander soort misdaad beschuldigd zou worden. Wat er ook van zij, indien Egypte u werkelijk zou verdenken van het rekruteren en trainen van Egyptische jongeren (CGVS, p. 9), hetgeen een ernstig misdrijf zou betekenen, kan worden aangenomen dat u eerder zou worden berecht of minstens het onderwerp zou zijn geweest van een grondig politieonderzoek. Hiervan was helemaal geen sprake in het persoonlijk onderhoud. Uit bovenstaande kan het CGVS concluderen dat u niet aannemelijk maakte in Egypte nog gezocht te worden en aldus niet door Egypte naar Gaza te kunnen reizen.

Uit wat voorafgaat blijkt bijgevolg dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden

verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelikheden. Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Allereerst bleek u in het verleden een succesvol handelaar die een zaak met twee winkels, waar op drukke momenten tot tien medewerkers waren tewerkgesteld, wist op te bouwen (CGVS, p. 17). Hieruit kan duidelijk afgeleid worden dat u uitgebreide werkervaring heeft opgedaan en ook in de toekomst in staat bent een inkomen te generen. Bovendien blijken uw familieleden die zich momenteel in Gaza bevinden zich op financieel vlak voldoende te kunnen redden. Zo werkte uw vader in het verleden bij een privaat elektriciteitsbedrijf en kon hij zijn kinderen, kleinkinderen én uw echtgenote financieel ondersteunen (CGVS, p. 5 en 15). Heden ten dage beschikken uw beide broers over een goede job. Zo werkt A.(...) in het gemeentehuis van Khan Younes en werkt M.(...) in een reiskantoor. Uw zussen zijn huisvrouwen maar ook hun echtgenoten verdienen voldoende om rond te komen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat uw kinderen in ontbering moeten leven omdat uw broers en uw moeder de andere kinderen van de familie liever zien. De neefjes van uw kinderen krijgen geld en chocolade (CGVS, p. 15), terwijl uw vrouw niet eens fruit voor uw kinderen kan kopen (CGVS, p. 5). Desondanks lijken uw vrouw en kinderen niet in extreme armoede te leven. Zo woonde u voor uw vertrek uit Gaza in een eigen woning die u bouwde op de grond van uw moeder. Hoewel de grond voorlopig nog eigendom is van uw moeder, zou u die later overerven. Uw vrouw en kinderen wonen heden ten dage nog steeds in deze woning. Uw broers bezitten elk een eigen verdieping die zij na uw vertrek bovenop uw huis hebben gebouwd. Volgens uw verklaringen bevindt het huis zich in een 'niet slechte staat', waarmee u bedoelt dat het huis net groot genoeg is voor uw gezin. Verder is het huis 'volledig', er zijn ramen, deuren, een keuken, enz. Tijdens de oorlog van 2014 raakten de voordeur en de ramen van uw woning beschadigd. Dankzij een schadevergoeding van UNWRA kon uw gezin de deur weliswaar herstellen. Ook de ramen werden opgelapt met nylon (CGVS, p. 13). Hoewel u stelt dat uw moeder en broers uw vrouw niet kunnen verdragen, dulden zij haar aanwezigheid in het huis, beschikt zij nog steeds over haar eigen appartement en hoeft zij geen huur te betalen aan uw moeder of broers (CGVS, p. 12). Uw vrouw en kinderen beschikken aldus over een degelijke woonst, waarvan kan worden verondersteld dat u daar terecht zal kunnen bij een eventuele terugkeer naar Gaza. Verder beschikken zij over voldoende financiële middelen om drinkbaar water en andere levensmiddelen te kopen (CGVS, p. 15). Uw kinderen blijken eveneens in de mogelijkheid onderwijs te volgen in een staatsschool. Hoewel zij recht hebben op onderwijs in een goedkopere UNWRA-school, verkiest uw vrouw hen naar een staatsschool te sturen omdat de UNWRA-school te ver van jullie huis gelegen is (CGVS, p. 16). Uw eigen relatie met uw broers en moeder blijkt overigens redelijk te zijn. Zo heeft u onder meer maandelijks contact met uw moeder, hoort u uw vader iedere anderhalve maand en was uw broer A.(...) bereid u te helpen met uw asielprocedure en een bewijs van uw zelfstandig beroep voor u te regelen en naar u op te sturen (CGVS, p. 6). Redelijkerwijs kan derhalve worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen.

U legde een UNWRA registration card voor waarmee u wilde aantonen geregistreerd te zijn bij UNWRA. Dat u de originele kaart voorlegde, is opmerkelijk gezien uw familie die normalerwijs nodig heeft om hulp van UNWRA te kunnen ontvangen. U verklaarde dat u ervan uitging dat uw gezin u snel in Europa zou kunnen vervoegen en de kaart derhalve niet meer nodig zou hebben. Ook al zouden zij u snel kunnen volgen eens u ergens een verblijfsstatuut had bekommen, zouden hier minstens enkele maanden overgaan. Dat jullie ervan uitgingen dat zij die periode zouden kunnen overbruggen zonder kaart (en dus hulp), lijkt erop te wijzen dat jullie de kaart niet (voortdurend) nodig hadden. Dient overigens te worden opgemerkt dat, hoewel de kaart in 2014 werd afgeleverd, uw kinderen niet op de kaart staan vermeld (zie UNWRA registration card in groene map). Mits de hoeveelheid aan voedselhulp afhankelijk is van het aantal gezinsleden, is het nochtans belangrijk geboortes en sterfgevallen aan te geven. Dat u de geboortes van uw vier kinderen niet heeft aangemeld, doet andermaal vermoeden dat u niet erg afhankelijk was van de voedselhulp van UNWRA.

Gezien voorgaande, kan worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Eerder werd reeds duidelijk dat u niet aannemelijk kon maken dat u eens op Egyptisch grondgebied opnieuw zou worden gearresteerd, hetgeen naar uw verklaringen een terugkeer naar Gaza zou bemoeilijken.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa

verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaartnummer zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term

ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een er meerdere lange afstands-raketten vanop de Gazastrook werden afgevuurd op 14 maart 2019 waarbij er geen gewonden vielen of schade veroorzaakt werd, en vervolgens nogmaals op 25 maart 2019, toen er een woning geraakt werd nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël reageerde op de raketaanval van 14 maart met verschillende raketaanvallen op militaire doelwitten. Als reactie op de raketaanval van 25 maart 2019 werden er, volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR), op 25 en 26 maart 2019 tientallen Israëlische bombardementen uitgevoerd op verschillende doelwitten in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Ondanks de talrijke bombardementen bleef **het**

aantal burgerslachtoffers zeer beperkt. Zo geraakten er slechts twee personen gewond. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakthet-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Desondanks heeft Israël de twee grensovergangen met de Gazastrook, met name Erez en Kerem Shalom, op 31 maart opnieuw geopend. Deze twee overgangen waren sinds maandag 25 maart gesloten. De grensovergang te Rafah bleef, ondanks de onrust, normaal functioneren en dus geopend in beide richtingen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict waarbij deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten, elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten konden bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Zo bevestigen de identiteitsdocumenten van u en uw familie (i.c. de originele geboorteaktes van u, uw vrouw en kinderen en de kopieën van de identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw vader, van uw huwelijksakte en van de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen) enkel uw identiteit, familiale situatie en herkomst. Het bewijs van uw zelfstandig beroep als schoenenhandelaar spreekt zich verder niet uit over de problemen die u tijdens het uitoefenen van dat beroep zou hebben gekend en kan uw verklaringen dan ook niet bijstaan. De foto's van uw zoon H.(...) hebben voorts geen betrekking op uw asielrelaas. In de voorgelegde beslissing van het Oostenrijkse grondwettelijk hof valt enkel te lezen dat het door u ingediende beroep werd afgewezen. Het doet verder geen uitspraken over de inhoud van uw verzoek om internationale bescherming en kan bijgevolg geen ander licht werpen op voorgaande.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar u land van gewoonlijk verblijf. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het algemene beginsel van goed bestuur en de artikelen 195 tot 199 van *het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* (Genève, 1979), voert verzoeker aan dat volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet er, rekening houdend met zijn specifieke profiel, een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd. Dit werd volgens verzoeker *in casu* niet correct gedaan. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – wijst verzoeker erop dat een Palestijnse vluchteling die bewijst dat hij niet langer de bescherming van UNRWA kan genieten van rechtswege als vluchteling wordt erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Verdrag van Genève. Verzoeker merkt op dat de zinsnede *“Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden (...)”* werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest *El Kott*. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. *“Om welke reden dan ook”* moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de *“redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* Wanneer de beslissing is ingegeven *“door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.”* Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker vervolgt: *“Volgens Uw Raad in een arrest van 21 augustus 2018 zijn de twee elementen die in paragraaf 63 van het arrest El-Kott van het Hof van Justitie worden genoemd, immers cumulatieve voorwaarden (RvV, arrest n°207.948 van 21 august 2018, blz.9). De beoordeling dat deze voorwaarden cumulatieve zijn echter betekend dat een Palestijn die de UNRWA-bescherming geniet, alleen de vluchtelingenstatus kan worden toegekend indien hij, naast een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, in vernederende levensomstandigheden zou leven als gevolg van het onvermogen van de UNRWA om zijn mandaat, namelijk het verlenen van socio-economische steun, te waarborgen. De UNHCR heeft erover terecht beoordeeld dat: « While the inclusionary aspects of Article 1D(2) will be established where an applicant has been forced to leave UNRWA's area of operation where his/her personal safety is at serious risk and if it is impossible for UNRWA to guarantee his/her living conditions in accordance with that organization's mission, the applicant is not required to establish both. In El Kott, (note 9 above), the CJEU accepted in the context of the facts before it, that such circumstances “will” fall within the second paragraph of Article 1D (para. 65). The CJEU did not however exhaust other circumstances in which such protection or assistance would be considered to have ceased, as this will depend on the case at hand. An interpretation that requires both would lead to perverse results. For example, if an applicant's personal safety is at serious risk, the assistance provided by UNRWA in the form of cash or food rations would be irrelevant to their need for protection”.* Nog volgens verzoeker volgt uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch dat het voor UNRWA onmogelijk is om ten aanzien van deze persoon haar opdracht te vervullen. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de *“Cour Nationale du droit d'asile”* in Frankrijk. Verzoeker merkt ook op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij zet in dit verband uiteen dat de kleine tegenstrijdigheden over een sms-uitwisseling die acht jaar geleden plaatsvond te rechtvaardigen zijn door de stress van het persoonlijk onderhoud in combinatie met dit tijdsverloop. Verzoeker verduidelijkt dat deze sms-uitwisseling heeft plaatsgevonden gedurende 3 maanden, tussen eind 2011 en begin 2012, waarna hij zijn telefoon heeft uitgeschakeld. Voorts merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ernst van het beledigen van vrouwen in Gaza niet betwist en dat tijd niet van belang is in een dergelijke situatie *“waarin het een kwestie van een eerbetoon is”*. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het niet aannemelijk vindt dat *“B.(...) een bedrag heeft betaald om de winkel van de verzoeker terug te kopen wanneer de zaak veel schulden had”*, wenst verzoeker te verduidelijken dat deze schuld persoonlijk is en dat er dus geen tegenstrijdigheden in zijn relaas zijn. Verzoeker benadrukt dat zijn angst reëel is, dat hij consequent geweest is in zijn verklaringen, dat er geen sprake is van een belangrijke tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en dat elke vraag van het Commissariaat-generaal op bevredigende wijze wordt toegelicht. Hij meent dan ook dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Wat zijn socio-economische situatie betreft, voert verzoeker aan dat hij zijn winkel verloren heeft, dat hij bij een terugkeer dus werkloos zal zijn, en dat het gezien de hoge werkloosheidsgraad in Gaza (zie stuk 3: *“Pour l'UNRWA, Gaza sombre dans un chaos social et économique”* van RFI van 13 mei 2019) onwaarschijnlijk is dat hij gemakkelijk werk zal vinden om zijn gezin te onderhouden. Wat betreft zijn familiaal netwerk, wijst verzoeker erop dat zijn ouders niet werken, dat zijn broers de eindjes niet aan elkaar kunnen knopen aan het eind van de maand, wat begrijpelijk is aangezien de ene broer werkt in een reiskantoor, wat waarschijnlijk geen lucratieve activiteit is in Gaza, en de andere broer werkt voor het gemeentehuis en uit verschillende bronnen blijkt dat de situatie van het overheidspersoneel even precair is (stuk 4: *“A Gaza, «le manque d'argent déchire petit à petit la fabrique de la société»* van Libération van 15 maart 2018). Aangezien het leven in Gaza erg duur is, hebben ze dus niet de financiële mogelijkheden om ook verzoeker en zijn gezin een menswaardige levensstandaard te bieden. Verzoeker wenst hier nog aan toe te voegen dat hij geld naar zijn vrouw moet sturen vanuit België en dat staatsscholen niet duurder zijn dan UNRWA-scholen. Hij wijst er ook op dat deze Raad in het verleden reeds heeft beoordeeld dat *“de financiële capaciteit, het onderwijs, de invloed van het gezin, het netwerk van contacten en een goede gezondheid allemaal factoren zijn die geen invloed hebben op het besluit, gezien de systematische en voortdurende schendingen waaraan de inwoners van Gaza lijden”* (zie RvV, arrest nr. 182 381 van 16 februari 2017: *“Dat verzoeker over voldoende financiële middelen beschikt, universitaire studies gevolgd heeft, uit een invloedrijke familie komt, over een functionerend familiaal en sociaal netwerk beschikt en in goede gezondheid is, doet geen afbreuk aan dit besluit.”*). Verzoeker hekelt daarnaast dat het Commissariaat-generaal er geen rekening mee houdt dat hij veel schulden heeft en dat hij en zijn broer veroordeeld werden tot een gevangenisstraf na verzuim van betaling. Uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Khan Younes blijkt duidelijk dat de financiële situatie van hem en zijn broer precair is, aangezien deze laatste tijd in de gevangenis heeft doorgebracht in plaats van het verschuldigde bedrag terug te betalen. Zelfs als hij een bron van inkomsten zou hebben in geval van een terugkeer, *quod non in casu*, zou deze worden gebruikt om zijn schulden af te lossen, aldus nog verzoeker. Hij besluit uit het voorgaande dat, zo hij tien jaar geleden nog een redelijk comfortabele economische situatie had, dit vandaag niet meer het geval is. Daarom is de sociaaleconomische bescherming die UNRWA de familie biedt van fundamenteel belang.

Echter, wat de bijstand van UNRWA betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 21 augustus 2018 geoordeeld dat er sprake is van een humanitaire crisis in Gaza en het voor UNRWA onmogelijk is de verzoeker de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Sindsdien is de situatie verder verslechterd en, naarmate de humanitaire vraag blijft toenemen, verklaarden de Verenigde Staten in 2018 bovendien dat zij UNRWA niet langer zouden financieren. Als gevolg daarvan wordt UNRWA geconfronteerd met een ongekennde financiële crisis en is zij volgens verzoeker niet langer in staat om effectieve hulp te bieden aan de Palestijnen van de Gazastrook. De economische situatie in Gaza, die reeds een humanitaire ramp was, heeft dus weinig kans om te verbeteren, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de informatie die wordt toegevoegd aan het verzoekschrift en waaruit hij besluit dat hij zich in een moeilijke economische situatie zou bevinden in geval van terugkeer, dat de situatie in Gaza immers een humanitaire ramp is en dat UNRWA niet in staat is om hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Aangaande de mogelijkheid tot terugkeer, merkt verzoeker vooreerst op dat zowel Egypte als Hamas de grensovergangen controleren en hij met beide problemen heeft. Verzoeker acht het ook onredelijk om van hem te verwachten dat hij het bewijs levert dat hij op een zwarte lijst is geplaatst. Bovendien wenst verzoeker er aan te herinneren dat zijn identiteitskaart bij zijn arrestatie door de Egyptische autoriteiten werd meegenomen en dat de Egyptische overheden derhalve zijn exacte identiteit kenden om hem op de lijst van gedetineerden te plaatsen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van mening dat indien verzoeker werkelijk verdacht werd van het rekruteren van jongeren, zoals hij beweert, hij het onderwerp zou zijn geweest van een grondig politieonderzoek. Verzoeker merkt echter op dat hem hierover geen vragen werden gesteld. Hij wil dan ook uitleggen dat hij tijdens zijn opsluiting 4 keer werd opgeroepen voor onderzoek. Tot slot begrijpt verzoeker niet volledig op welke grondslag het Commissariaat-generaal zich beroept om te stellen dat: *“daarenboven bracht de Arabische Lente een macht wissel met zich mee. Dat u op een zwarte lijst zou staan omwille van uw ontsnapping en eens in Egypte opnieuw gearresteerd zou worden, is aldus niet aannemelijk”*. Verzoeker voert te dezen aan dat een regimewijziging niet noodzakelijkerwijs een institutionele hervorming impliceert. Integendeel, hoewel de politiehervorming een belangrijke eis van de revolutie was, lijkt deze hervorming *in casu* niet uitgevoerd.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet – gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op het rapport *“COI Focus Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 december 2018 om te concluderen dat hij veilig in Gaza kan wonen. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij volgens verzoeker echter geen rekening gehouden met meer recente informatie die aantoonde dat Gaza niet veilig is. Onder verwijzing naar arrest nr. 220 287 van deze Raad van 26 april 2019, waaruit hij uitvoerig citeert, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal haar beslissing niet op een deugdelijk onderzoek van alle informatie waarover ze beschikt gebaseerd heeft. Verzoeker verwijst naar de stukken 8 tot en met 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat er zich sinds voormeld arrest nog andere incidenten met burgerslachtoffers hebben voorgedaan. Verzoeker besluit hieruit dat willekeurig geweld een ernstige bedreiging van zijn leven veroorzaakt en dat hem aldus op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet had moeten worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Pour l'UNRWA, Gaza sombre dans un chaos social et économique”* van RFI van 13 mei 2019, het artikel *“A Gaza, «le manque d'argent déchire petit à petit la fabrique de la société »”* van Libération van 15 maart 2018, het artikel *“US confirms end to funding for UN Palestinian refugees”* van The Guardian van 31 augustus 2018, het artikel *“UNRWA: Half of Gaza's population at risk of losing food aid by June”* van Mondoweiss van 19 mei 2019, het document *“Gaza Emergency”* van UNRWA, het artikel *“Les Palestiniens annoncent un cessez-le-feu à Gaza après la plus grave flambée de violence depuis 2014”* van France Info van 6 mei 2019, het artikel *“Gaza : au moins 60 victimes palestiniennes à la suite des heurts de lundi”* van Le Parisien van 15 mei 2018, een uittreksel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation Sécuritaire”* van 7 juni 2019 en een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Khan Younes dd. 9 maart 2017 met vertaling in het Frans.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

Op 17 januari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019, de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5.2. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* van UNHCR aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, zodat kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Gaza niet zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort en dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, hij niet aannemelijk kan maken dat hij eens op Egyptisch grondgebied opnieuw zou worden gearresteerd, hetgeen naar zijn verklaringen een terugkeer naar Gaza zou bemoeilijken, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voorts blijkt dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van

feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij beschikt over een identiteitskaartnummer, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals omstandig wordt uiteengezet, zodat dient besloten te worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en (vii) de identiteitskaarten van hem en zijn familie enkel zijn identiteit, familiale situatie en herkomst bevestigen, het bewijs van zijn zelfstandig beroep als schoenenhandelaar zich niet uitspreekt over de problemen die hij tijdens het uitoefenen van dat beroep zou hebben gekend, de foto's van zijn zoon H. geen betrekking hebben op zijn asielrelaas en de beslissing van het Oostenrijkse grondwettelijk hof enkel vermeldt dat het door hem ingediende beroep werd afgewezen en verder geen uitspraken doet over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming en bijgevolg geen ander licht kan werpen op het voorgaande.

8. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

8.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

8.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

8.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen en dat het mandaat van UNRWA beperkt is tot het bieden van ondersteunende sociale diensten, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

8.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten. Als gevolg daarvan wordt UNRWA geconfronteerd met een ongekennde financiële crisis en is zij volgens verzoeker niet langer in staat om effectieve hulp te bieden aan de Palestijnen van de Gazastrook. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het artikel *“Pour l'UNRWA, Gaza sombre dans un chaos social et économique”* van RFI van 13 mei 2019 en het artikel *“UNRWA: Half of Gaza's population at risk of losing food aid by June”* van Mondoweiss van 19 mei 2019. Verzoeker meent dan ook dat UNRWA niet in staat is om hem in Gaza levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd

over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*", het "*Job Creation Programme*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 augustus 2018 waar werd geoordeeld dat er sprake is van een humanitaire crisis in Gaza en het voor UNRWA onmogelijk is de verzoeker de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is, benadrukt de Raad dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

8.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 25 maart 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te

hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaartnummer (zie kopie van zijn identiteitskaart), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen door verzoeker ook niet wordt betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk nog steeds gezocht wordt door de Egyptische autoriteiten en aldus niet door Egypte naar Gaza kan reizen. Hij komt te dezen echter in wezen niet verder dan het louter volhouden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van post-factumbeweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven waar in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt overwogen: *“Dat u een vrees kent ten aanzien van Egypte, doet in se niet ter zake in de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf, de Gazastrook. Hoe dan ook, u zou in Egypte gearresteerd zijn nadat u en uw werknemers betrappt werden tijdens het smokkelen van uw goederen van Egypte naar Gaza via de illegale tunnels. U zou drie maanden opgesloten geweest zijn maar werd nooit veroordeeld en zou omwille van het uitbreken van de Arabische Lente vroegtijdig zijn kunnen ontsnappen. Dit betreffen aldus louter strafrechtelijke feiten en volstaan dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.*

Dat u omwille van uw arrestatie en ontsnapping in Egypte op een zwarte lijst zou staan en derhalve niet via Egypte naar de Rafah grenspost zou kunnen reizen (CGVS, p. 21-22), kon verder niet overtuigen. Immers, gezien de celdeuren tijdens de Arabische Lente omwille van in brand gestoken matrassen geopend werden en u, samen met alle andere gevangenen, de gevangenis kon verlaten (CGVS, p. 9 en 20), kan bezwaarlijk van een ontsnapping gesproken worden. Daarenboven bracht de Arabische Lente een machtswissel met zich mee. Dat u op een zwarte lijst zou staan omwille van uw ontsnapping en eens in Egypte opnieuw gearresteerd zou worden, is aldus niet aannemelijk. Voor zover u verklaarde door de Egyptische autoriteiten ervan verdacht te worden Egyptische jongeren te rekruteren en te trainen voor het werken in de tunnels, dient vooreerst te worden bemerkt dat dit een loutere bewering uwentwege is die u op geen enkele manier staft. Bovendien werd u tijdens het laden van schoenen in de tunnels betrappt, hetgeen ontegensprekelijk wijst op smokkel. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u van een totaal ander soort misdaad beschuldigd zou worden. Wat er ook van zij, indien Egypte u werkelijk zou verdenken van het rekruteren en trainen van Egyptische jongeren (CGVS, p. 9), hetgeen een ernstig misdrijf zou betekenen, kan worden aangenomen dat u eerder zou worden berecht of minstens het onderwerp zou zijn geweest van een grondig politieonderzoek. Hiervan was helemaal geen sprake in het persoonlijk onderhoud. Uit bovenstaande kan het CGVS concluderen dat u niet aannemelijk maakte in Egypte nog gezocht te worden en aldus niet door Egypte naar Gaza te kunnen reizen.”

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door

bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de '*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Hij beweert weliswaar dat hij in geval van terugkeer naar Gaza vreest vermoord te zullen worden door A.H., een verantwoordelijke binnen de tunnelcommissie en een bekende corrupte verantwoordelijke van Harnas (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), omwille van beledigende berichten die hij zou verzonden hebben aan deze A.H. en de schoenhandelaar J.B., die volgens verzoeker heel wat connecties heeft bij Hamas en geld wit waste voor de partij, doch aan deze door verzoeker voorgehouden vrees kan geen geloof worden gehecht. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen onder punt 8.2.3.4.2. wordt uiteengezet. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in

zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

8.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 december 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *‘de Grote Mars van de Terugkeer’*. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019”* van 1 april 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas

volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 70 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens vier Palestijnen gedood en raakten 112 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid".

Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

8.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt

door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

“Allereerst bleek u in het verleden een succesvol handelaar die een zaak met twee winkels, waar op drukke momenten tot tien medewerkers waren tewerkgesteld, wist op te bouwen (CGVS, p. 17). Hieruit kan duidelijk afgeleid worden dat u uitgebreide werkervaring heeft opgedaan en ook in de toekomst in staat bent een inkomen te generen. Bovendien blijken uw familieleden die zich momenteel in Gaza bevinden zich op financieel vlak voldoende te kunnen redden. Zo werkte uw vader in het verleden bij een privaat elektriciteitsbedrijf en kon hij zijn kinderen, kleinkinderen én uw echtgenote financieel ondersteunen (CGVS, p. 5 en 15). Heden ten dage beschikken uw beide broers over een goede job. Zo werkt A.(...) in het gemeentehuis van Khan Younes en werkt M.(...) in een reiskantoor. Uw zussen zijn huisvrouwen maar ook hun echtgenoten verdienen voldoende om rond te komen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat uw kinderen in ontbering moeten leven omdat uw broers en uw moeder de andere kinderen van de familie liever zien. De neefjes van uw kinderen krijgen geld en chocolade (CGVS, p. 15), terwijl uw vrouw niet eens fruit voor uw kinderen kan kopen (CGVS, p. 5). Desondanks lijken uw vrouw en kinderen niet in extreme armoede te leven. Zo woonde u voor uw vertrek uit Gaza in een eigen woning die u bouwde op de grond van uw moeder. Hoewel de grond voorlopig nog eigendom is van uw moeder, zou u die later overerven. Uw vrouw en kinderen wonen heden ten dage nog steeds in deze woning. Uw broers bezitten elk een eigen verdieping die zij na uw vertrek bovenop uw huis hebben gebouwd. Volgens uw verklaringen bevindt het huis zich in een ‘niet slechte staat’, waarmee u bedoelt dat het huis net groot genoeg is voor uw gezin. Verder is het huis ‘volledig’, er zijn ramen, deuren, een keuken, enz. Tijdens de oorlog van 2014 raakten de voordeur en de ramen van uw woning beschadigd. Dankzij een schadevergoeding van UNWRA kon uw gezin de deur weliswaar herstellen. Ook de ramen werden opgelapt met nylon (CGVS, p. 13). Hoewel u stelt dat uw moeder en broers uw vrouw niet kunnen verdragen, dulden zij haar aanwezigheid in het huis, beschikt zij nog steeds over haar eigen appartement en hoeft zij geen huur te betalen aan uw moeder of broers (CGVS, p. 12). Uw vrouw en kinderen beschikken aldus over een degelijke woonst, waarvan kan worden verondersteld dat u daar terecht zal kunnen bij een eventuele terugkeer naar Gaza. Verder beschikken zij over voldoende financiële middelen om drinkbaar water en andere levensmiddelen te kopen (CGVS, p. 15). Uw kinderen blijken eveneens in de mogelijkheid onderwijs te volgen in een staatsschool. Hoewel zij recht hebben op onderwijs in een goedkopere UNWRA-school, verkiest uw vrouw hen naar een staatsschool te sturen omdat de UNWRA-school te ver van jullie huis gelegen is (CGVS, p. 16). Uw eigen relatie met uw broers en moeder blijkt overigens redelijk te zijn. Zo heeft u onder meer maandelijks contact met uw moeder, hoort u uw vader iedere anderhalve maand en was uw broer A.(...) bereid u te helpen met uw asielprocedure en een bewijs van uw zelfstandig beroep voor u te regelen en naar u op te sturen (CGVS, p. 6). Redelijkerwijs kan derhalve worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen.

U legde een UNWRA registration card voor waarmee u wilde aantonen geregistreerd te zijn bij UNWRA. Dat u de originele kaart voorlegde, is opmerkelijk gezien uw familie die normalerwijs nodig heeft om hulp van UNWRA te kunnen ontvangen. U verklaarde dat u ervan uitging dat uw gezin u snel in Europa zou kunnen vervoegen en de kaart derhalve niet meer nodig zou hebben. Ook al zouden zij u snel kunnen

volgen eens u ergens een verblijfsstatuut had bekommen, zouden hier minstens enkele maanden overgaan. Dat jullie ervan uitgingen dat zij die periode zouden kunnen overbruggen zonder kaart (en dus hulp), lijkt erop te wijzen dat jullie de kaart niet (voortdurend) nodig hadden. Dient overigens te worden opgemerkt dat, hoewel de kaart in 2014 werd afgeleverd, uw kinderen niet op de kaart staan vermeld (zie UNWRA registration card in groene map). Mits de hoeveelheid aan voedselhulp afhankelijk is van het aantal gezinsleden, is het nochtans belangrijk geboortes en sterfgevallen aan te geven. Dat u de geboortes van uw vier kinderen niet heeft aangemeld, doet andermaal vermoeden dat u niet erg afhankelijk was van de voedselhulp van UNWRA.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Immers, waar hij aanvoert dat hij zijn winkel verloren heeft en bij terugkeer dus werkloos zal zijn en het gezien de hoge werkloosheidsgraad in Gaza onwaarschijnlijk is dat hij gemakkelijk werk zal vinden om zijn gezin te onderhouden, dient de Raad vast te stellen dat uit verzoekers verklaringen duidelijk naar voren komt dat hij in het verleden steeds in staat gebleken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Zo richtte hij in 2002 in Gaza een eigen schoenenzaak op met twee winkels op de markt van Khan Younes, waar hij in drukke periodes tot tien werknemers tewerk stelde. Tijdens zijn verblijf in Libië werkte verzoeker op een boerderij en in België verdiende verzoeker geld met het oogsten van appels (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 10, p. 12 en p. 16-17). Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten. Hij maakt met een algemene verwijzing naar de hoge werkloosheidsgraad in Gaza dan ook niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om opnieuw een inkomen te genereren en alzo in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, beschikt verzoeker in Gaza bovendien over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer op kan steunen. Met de loutere bewering in het verzoekschrift dat zijn broers aan het einde van de maand de eindjes niet aan elkaar kunnen knopen en de verwijzing in dit verband naar algemene informatie waaruit moet blijken dat de situatie van het overheidspersoneel even precair is, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Dat de financiële situatie van zijn familieleden precair is, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, kan overigens op geen enkele manier blijken uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin de Raad dienaangaande het volgende leest: “(...) Uw broers, werken zij? Ja Wat doen zij van werk? A.(...) werkt in het gemeentehuis van Khan Younes, tegelijkertijd is hij scheidsrechter, als hobby. M.(...) werkt in een reiskantoor, hij gaat samen met bedevaarders naar Mekka. Werken uw zussen? Neen, drie zussen zijn huisvrouwen. Komen uw broers en zussen goed rond? Kunnen zij alles betalen? Ja, omdat ze getrouwd zijn, elke zus woont bij haar man Komen uw broers rond? Het gaat wel, niet dat zij het beter hebben dan anderen” (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Ook de opmerking in het verzoekschrift dat het leven in Gaza erg duur is, het feit dat verzoeker vanuit België geld stuurt naar zijn vrouw en de ongefundeerde bewering dat staatsscholen in Gaza niet duurder zijn dan UNRWA-scholen, kunnen geen ander licht werpen op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in Gaza en kunnen niet volstaan om aan te tonen dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Tot slot voert verzoeker aan dat hij veel schulden heeft en dat hij en zijn broer veroordeeld werden tot een gevangenisstraf na verzuim van betaling. Verzoeker voegt als bijlage aan het verzoekschrift een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Khan Younes dd. 9 maart 2017 (aanhoudingsmandaat) waaruit moet blijken dat de financiële situatie van hem en zijn broer precair is, aangezien deze laatste tijd in de gevangenis heeft doorgebracht in plaats van het verschuldigde bedrag terug te betalen. Zelfs als hij een bron van inkomsten zou hebben in geval van een terugkeer, *quod non in casu*, zou deze worden gebruikt om zijn

schulden af te lossen, aldus nog verzoeker. Opnieuw overtuigt verzoeker niet. Nergens uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat hij in Gaza problemen kent omdat hij persoonlijk nog openstaande schulden had/heeft. Hij verklaarde weliswaar dat hij zijn kwijtgespeelde lading goederen had betaald met geld dat hij van een zekere I.G. geleend had. Het ging om ongeveer 14.000 dollar. Blijkens verzoekers verklaringen heeft I.G. begrip getoond en heeft hij korting gegeven. Verzoeker heeft aan zijn vrouw gevraagd om haar goud aan I.G. te geven. Op deze manier werd 7000 dollar terugbetaald. Verzoeker verklaarde verder: “(...) hij heeft nog 7000 dollar nodig, hij zei: als je kunt, geef je het maar terug. I.(...) wist wat die mannen met mij deden, en daarom stond hij aan mijn kant”. Verzoeker verklaarde daarnaast dat zijn zaak veel schulden had maar hij gaf ook aan dat deze zaak na zijn vertrek uit Gaza werd overgenomen door de schoenenhandelaar J.B., met wie verzoeker beweert problemen te hebben gekend. Het betaalde bedrag, 2000 dollar, lag ver onder de marktwaaarde maar omdat de zaak zoveel schulden had was zelfs niemand van zijn familie geïnteresseerd om de zaak over te nemen (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, p. 22-23). Met de overname van zijn zaak werden logischerwijze ook de schulden van deze zaak overgenomen. Voor het overige maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat hij aan wie dan ook nog geld schuldig zou zijn, laat staan dat hij na een verzuim van betaling samen met zijn broer zou veroordeeld zijn. Integendeel, wanneer hem tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2019 werd gevraagd “Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?”, antwoordde verzoeker ondubbelzinnig “nee” (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, vraag 3.2.). Dat verzoeker pas in voorliggend verzoekschrift melding maakt van een veroordeling wegens wanbetaling en hij bovendien niet de minste verklaring biedt voor het niet eerder vermelden van een dergelijk cruciaal aspect van zijn relaas, laat niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers verklaringen in dit verband. Aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Khan Younes dd. 9 maart 2017 (aanhoudingsmandaat) dat thans door verzoeker ter staving van zijn beweringen wordt neergelegd kan geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Zo legt verzoeker slechts een slecht leesbare kopie neer van het vonnis, die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit omdat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Bovendien acht de Raad het bijzonder merkwaardig dat een vonnis waarin verzoekers aanhouding bevolen wordt, mede ondertekend wordt door een particulier, *in casu* de schuldeiser van verzoeker, een zekere M.A.H.A.J., een persoon die verzoeker bovendien op geen enkel ogenblik heeft vermeld bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas. Meer algemeen vindt het document in kwestie niet de minste steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en ook in het verzoekschrift laat verzoeker na te verduidelijken om welke schuld het precies gaat en op welke manier zijn broer bij de kwestie betrokken is. Verzoeker legt evenmin andere documenten neer betreffende deze schuld of de gerechtelijke procedure die tot zijn veroordeling zou hebben geleid. Wat er ook van zij, zelfs zo aan het voorgelegde document enige bewijswaarde zou worden toegekend, *quod non*, kan hieruit slechts blijken dat verzoeker en zijn broer aan één persoon, een zekere M.A.H.A.J., een relatief kleine som (1030 Israëlsche shekels) verschuldigd zijn zodat het stuk in kwestie hoe dan ook de beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker veel schulden heeft, dat hij geld schuldig is aan zeven mensen en dat, zelfs indien hij een bron van inkomsten zou hebben in geval van terugkeer, deze zou worden gebruikt om zijn schulden af te lossen, niet kan staven.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

8.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Gaza vreest vermoord te zullen worden door A.H. (een verantwoordelijke binnen de tunnelcommissie die in 2010 een lading schoenen aan de grens met Egypte liet blokkeren omdat verzoeker een artikel wilde importeren dat exclusief voor schoenenhandelaar en Hamas-vertrouweling J.B. gemaakt was) omwille van beledigende berichten die

hij zou verzonden hebben aan deze A.H. en de schoenhandelaar J.B.. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij in 2009 een probleem kende met de tunnelcommissie omdat hij de belasting voor de import van goederen niet onmiddellijk wilde betalen.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) het feit dat verzoeker verboden werd één bepaald type schoen in Gaza te importeren niet kan beschouwd worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en ook het feit dat hij door zijn geblokkeerde lading een grote som geld zou verloren zijn door het verlies van zijn goederen evenmin volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in zijn hoofd, (ii) het feit dat verzoeker beledigende berichten zou hebben verstuurd, evenals dat A.H. hem per bericht zou hebben bedreigd, loutere beweringen van zijnentwege zijn die hij op geen enkele manier kan aantonen, hij de berichten voorts geenszins duidelijk kan plaatsen in de tijd, het feit dat A.H. en B. na al die jaren nog steeds wrok jegens hem zouden koesteren en hun dreigementen zouden uitvoeren opnieuw een loutere veronderstelling is die hij eens te meer niet kan hardmaken en daarenboven blijkt dat B. na verzoekers vertrek uit Gaza zijn schoenenzaak op reglementaire wijze heeft overgenomen en zijn familie 2000 dollar heeft betaald, hetgeen ten zeerste doet twijfelen aan de ernst van zijn problemen met hem en bij uitbreiding met A.H. en (iii) de problemen die hij in 2009 met de tunnelcommissie heeft gekend evenmin gelijk staan aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid daar het probleem was opgelost na het betalen van zijn belastingen (en na het ophelderen van het misverstand). Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk in gebreke blijft de elementen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas te ondersteunen met enig begin van bewijs en toont hij niet aan dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende coherent en aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in het verzoekschrift immers in wezen niet verder dan louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De door u voorgelegde documenten konden bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Zo bevestigen de identiteitsdocumenten van u en uw familie (i.c. de originele geboorteaktes van u, uw vrouw en kinderen en de kopieën van de identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw vader, van uw huwelijksakte en van de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen) enkel uw identiteit, familiale situatie en herkomst. Het bewijs van uw zelfstandig beroep als schoenhandelaar spreekt zich verder niet uit over de problemen die u tijdens het uitoefenen van dat beroep zou hebben gekend en kan uw verklaringen dan ook niet bijstaan. De foto's van uw zoon H.(...) hebben voorts geen betrekking op uw asielrelaas. In de voorgelegde beslissing van het Oostenrijkse grondwettelijk hof valt enkel te lezen dat het door u ingediende beroep werd afgewezen. Het doet verder geen uitspraken over de inhoud van uw verzoek om internationale bescherming en kan bijgevolg geen ander licht werpen op voorgaande.”*

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

8.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke

situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

8.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS